

På en strand i Goa

Det är stekande hett och svetten lackar när vi anländer till vår strand längst nere i södra delen av provinsen Goa, på Indiens västkust. Ytterligare en utflykt i kontrasternas Indien, tänker vi när vi studerar landskapet utmed landsvägen. I Goa, som är den gamla portugisiska kolonin som annekterades först år 1961, ser många kvinnor ut som dem vi sett i Lissabon eller Funchal. Småblommiga klänningar, av en typ som möjligen var populär i Sverige nån gång på 1950-talet.

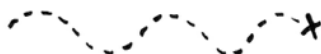
Vi konstaterar snabbt att det generella välståndet är större här, jämfört med delar av norra Indien som vi besökt tidigare. Vi ser inga tiggare alls under vår timslånga bilfärd till hotellet. Det är inte heller lika skräpigt som på andra platser vi varit. Det vi ser utanför bilfönstret ger oss en tydlig association till Sydostasien, som vi besökte under långa perioder på 1980-talet.

Har vi kommit till en typisk Goa-strand? Bilden vi bär med oss handlar delvis om övervintrade västerländska hippies, det ska medges. Var är de? Finns de män här under palmerna nånstans? Stranden är bred och inbjudande, vattnet långgrund utan otäck vågor. Där sanden slutar vidtar skogen, som ger välbehövlig skugga. Stranden närmast vårt hotell är i det närmaste tom. Vi får promenera, och långsamt ändrar strandrensans karaktär.

Plötsligt finns insmuget bland palmer och buskage hyddor och bungalows, kaféer och restauranger där en behaglig musik smeker öronen. De är knappast hippies, men det är faktiskt här under palmerna vi möter dem, stora grupper av dåsiga västerlänningar. Vid denna sena eftermiddagstimma, har vi plötsligt sällskap av andra som promenerar, några joggare, en eller annan yoga-grupp under ledning av en lokal förmåga, klungor av mer eller mindre blonda och avklädda barn, flockar av hundar, samt någon enstaka lokalbo, som mest tittar förundrat på de utländska gästerna.

Är detta "västerlänningens dröm om Asien"? Ja, kanske... Det har kulturellt sett inget med det lokala att göra alls, men är förstås en viktig ekonomisk motor. Platsen är vacker och avkopplande, ingen tvekan om saken. Och priserna är sådana att de flesta västerlänningar - även de unga utan fasta inkomster - kan leva mycket gott.

Vår del av stranden, den som var tom, innehåller betydligt fler indier. Indierna bebod samma hotell som vi, och vi kan därmed stoltsera med att leva närmare den lokala kulturen än gänget på andra sidan palmdungen. Indierna betar sig inte riktigt på samma sätt. De badar inte, klär inte ens av sig.

På en strand i Goa

Under de dagar vi vistas på platsen drar indierna på vårt hotell ingång ett praktfullt bröllop. Ett traditionellt bröllop varar i dagarna tre. På ett riktigt indiskt bröllop ska "alla" bjudas. Hela tiden äter man och umgås och ägnar sig åt diverse underhållande aktiviteter. Gästerna ska förutom att förses med mängder av mat, också utrustas med speciella kläder, som byts flera gånger. Bazarerna i **Delhi** är fulla av erbjudanden om festliga bröllopskläder under "the wedding season", som framför allt är november - december, dvs under vintern. TV-reklamen visar förväntansfulla brudar hos juveleraren tillsammans med äldre släktingar som får öppna plånboken. Diverse orkestrar och andra musikarrangemang ingår i festligheterna. Brudgummen ska gärna göra storslagen entré, till exempel till häst, klädd som en Maharadja.

Enligt uppgift är det 500 personer på plats. På kvällarna badar stranden och hotellet i strålkastarljus. Dekorationer finns överallt enligt konstens alla regler. Mat produceras och serveras en masse. Hotellets högsta ledning finns närvarande för att kolla att allt står rätt till och att gästerna är nöjda. Musiken dånar oavbrutet, vilket skrämmer bort en del västerländska strandturister som kanske "söker stillheten i Indien". Den där som man aldrig hittar någonstans egentligen! Gästerna verkar vara influgna från Delhi och **Mumbai**, och är påfallande moderna. Det innebär att många avstått från traditionella indiska kläder och istället iklätt sig i (tristare) västerländska. Brudparet gör första kvällen entré tillsammans, på en dekorerad fyrhjuling. Skulle det inte vara en häst eller en elefant, frågar vi oss...

Var har vi det "riktiga Indien"? Frågan förefaller snabbt ganska dum. Det finns många Indien. Det finns framför allt ett (eller flera) Indien i våra huvuden. Det är inte helt utan oro som vi gör våra kulturstudier längs med stranden. Vi reagerar på "enklaviseringen", en princip som på sätt och vis är ytterst mänsklig och lätt att förstå. Vi människor söker oss till vår egen sort. Det är förstås bekvämare och mindre hotfullt att bebo ett stycke väst, i hjärtat av den indiska subkontinenten. Och de flesta indier har nog svårt att förstå sig på västerlänningens typiska strandliv.

Vi stannar hos våra bröllopsfirande indier, trots att de väsnas. Det där andra livet, på andra sidan palmdungen, har vi redan erfarit på 1980-talet. Långsamma dagar på stranden, hyddan med handdukar på tork och fotogenlampa på kvällen. Det passade framför allt vår budget då. Nuförtiden går det inte att inbilla undertecknad att det var ett turistliv som var "mer genuint" eller "mer i samklang med den lokala kulturen", eller något liknande. Kanske trodde jag det då...

